

Гонитва за Бугіменом

Про книгу

Літо 1988 року. У маленькому містечку Еджвуд знаходять понівечені тіла чотирьох зниклих дівчат. Містяни звикли до крадіжок, пограбувань і затримань із наркотиками. Але з появою жорстокого серійного вбивці місто остаточно втратило невинність. Хто ця потвора, що здатна на таке? ФБР підозрює психопата, який затіяв гру на виживання.

Р І Ч А Р Д Ч И З М А Р

Гонитва за

БУГІМЕНОМ

РІЧАРД ЧИЗМАР

Гонитва за
БУГІМЕНОМ

2023

ISBN 978-617-17-0183-0 (epub)

Жодну з частин даного видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Електронна версія створена за виданням:

Перекладено за виданням:
Chizmar R. Chasing The Boogeyman / Richard Chizmar. — New York : Gallery Books, 2021. —
336 p.

Переклад з англійської *Павла Донченка*

Дизайнер обкладинки *Аліна Белякова*

Чизмар Р.

Ч-59 Гонитва за Бугіменом / Річард Чизмар ; пер. з англ. П. Донченка. — Х. : Віват, 2023. —
368 с. — (Серія «Художня література», ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-617-17-0047-5 (укр.)

ISBN 978-1-9821-7516-0 (англ.)

Літо 1988 року. У маленькому містечку Еджвуд знаходять понівечені тіла чотирьох зниклих дівчат. Містяни звикли до крадіжок, пограбувань і затримань із наркотиками. Але з появою жорстокого серійного вбивці місто остаточно втратило невинність. Хто ця потвора, що здатна на таке? ФБР підозрює психопата, який затіяв гру на виживання.

УДК 821.111(73)

© Richard Chizmar, 2021

© ТОВ «Видавництво “Віват”», видання українською мовою, 2023

ВІДГУКИ НА «ГОНИТВУ ЗА БУГІМЕНОМ»

Від «Гонитви за Бугіменом» насправжки беруть дрижаки — це захоплива й досі нечувана історія. Непереборно притягує і лякає... Мені часто згадувалася *I'll Be Gone in the Dark*, хоча така схожість книзі аж ніяк не шкодить. Від усього твору віє впливом Рея Бредбері — окрім кінцівки, бо ж він такої не написав би. «Гонитві за Бугіменом» удається зробити дещо, що не до снаги кримінальній документалістиці: водночас сповнити жахом і подарувати смаковиту розв'язку.

Стівен Кінг

З молотком у руці Річард Чизмар прийшов і розтрощив уявлення про те, що немає нічого нового під сонцем. Це сповнене жахом безкомпромісне поєднання художнього і документального, біографічного й мітологічного. Гнучка, тривожна й шедевральна історія. І хто сказав, що ми знаємо всі великі імена в кожному жанрі?

Джош Малерман, автор Bird Box і Malorie — бестселерів The New York Times

Витвір майстра... Захоплює, заворожує і пронизує невимовно гостро. Нумо, спробуйте відкласти й не дочитати за одним махом. Цю історію я вже точно не забуду!

С. Дж. Тюдор, авторка бестселерів The New York Times

Притягує. Лякає. «Гонитва за Бугіменом» незворушно показує справжню потвору з плоті й крові, що її заповзято намагаються спинити звичайні люди.

Райлі Сейпер, автор «Останніх дівчат» і Home Before Dark — бестселерів The New York Times

Людство винайшло літературу десь 3400 року до н. е. Приблизно за 5419 років по тому Річард Чизмар винайшов цілковито новий жанр літератури своєю «Гонитвою за Бугіменом». Докладна й захоплива оповідка. Читати обов'язково!

Браян Кін, автор бестселера The Rising

У «Гонитві за Бугіменом» Річард Чизмар демонструє вповні силу і глибину своєї оповідацької майстерності. Захопливий задум у поєднанні з чуйним авторським голосом створює трилер, просякнутий впливами таких авторів-антиподів як Стівен Кінг і Мішель Макнамара. Наслідком стає разюча інтелектуальна гра-переказ, насичена подробицями й хитросплетіннями.

Майкл Коріта, автор Never Far Away — бестселера The New York Times

У «Гонитві за Бугіменом» Річард Чизмар є таким собі Норманом Роквеллом від світу літератури — якби цей митець узявся змальовувати моторошних істот, що ховаються під ліжком.

Лінвуд Барклей, автор Find You First — бестселера The New York Times

Якби Рей Бредбері написав «З холодним серцем», то, певно, те добряче нагадувало б майстерну «Гонитву за Бугіменом» Річарда Чизмара — досконало виконаний, нестерпно напружений трилер про серію вбивств, що розривають мирну буденність мальовничого містечка в Мериленді, а також про самого письменника, котрий жертвує всім заради їх розкриття. Ця книга приголомшує і затягує. Приготуйтеся до того, що кожна волосина на вашому загривку здіблюватиметься в напруженні, поки одна за одною ви глитатимете ці насичені сторінки.

Девід Белл, автор бестселера The Request

Річард Чизмар вичакловує темну магію в «Гонитві за Бугіменом». У цьому шедеврї жанру кримінальної документалістики сам Чизмар є провідним гравцем і слідцем страхітливої загадки. Настійно раджу прочитати — та лише тим, хто не з боязких.

Джонатан Маберрі, автор V-Wars і Patient Zero — бестселерів The New York Times

Чудесний твір... заплутана загадка з елегантним розв'язком, захованим у самому її серці... Вражає оригінальністю і запаморочує майстерним сплітанням факту й вигадки... Оспівує юну невинність, а поруч з тим і дорослішання.

Катріона Ворд, авторка бестселера «Останній дім на безпечній вулиці»

«Гонитва за Бугіменом» є літературною вигадкою і шанобливим поклоном до мого рідного містечка й мого захоплення кримінальною документалістикою. Певні фрагменти зображеного тут життя натхненні моєю особистою історією, водночас деякі інші події, реальні люди й місцини згадуються в контексті вигадки й задля того, щоб надати цій кримінальній розповіді правдоподібності. Решту імен, персонажів, лаштунків, публікацій і подій я почерпнув прямісінько зі своєї уяви — місця, перебувати в якому, згоджуся, часом не надто затишно.

ПЕРЕДМОВА

ВІД ДЖЕЙМСА РЕННЕРА

Я пишу про злочини, а подекуди й переслідую серійних убивць через усю країну. Я наважив до цього руку в клівлендському виданні *Free Times*, де працював журналістом-розслідувачем на той час, коли в західній частині міста почали зникати молоді жінки. Усі ми знали, що десь поміж нас причаївся вбивця, та ніхто не міг його знайти. Я витратив місяць на розслідування справ викрадених Аманди Беррі та Джини Діджизус. Один з колишніх хлопців Аманди видавався підозрілим, але поліція не мала проти нього свідчень. Тоді, одного дня в 2013-му, я спостерігав, як мій син вправлявся в гімнастичному класі, аж коли це отримав повідомлення від давнішнього знайомого з поліцейного відділку Клівленда: «Аманда та Джина щойно вийшли з будинку у Вест-Сайді. Там само знайшли третю жінку». До кінця дня Аріеля Кастро взяли під арешт. Я переглянув свої нотатки й виявив, що якось раніше зазначав у них ім'я Кастро. Його дочка останньою бачилася з Джиною Діджизус перед викраденням. Мій редактор тоді сказав мені її не розпитувати, бо ж вона була неповнолітньою. Тепер я довіку загадуватимусь, що вийшло б, якби я його не послухав.

Того літа, після арешту Кастро, я поїхав з родиною до Оушен-Сіті, що в штаті Мериленд, у відпустку. Я потребував відпочинку і намірявся надолужити досі нечитане в Стівена Кінга і Джона Ірвінга, поки мої дітлахи будували б собі піщані замки на пляжі. У нашому котеджі був старий обідній стіл, що набридливо хилитався, і наступного дня я завзявся того хилитання позбутися. Я оглянув книжкові полиці хазяїна котеджу в пошуках томика підхожої товщини й ось так надібав вицвілу обкладинку документально-кримінального твору Річарда Чизмара «Гонитва за Бугіменом». Я перегорнув кілька сторінок, і хитлявий стіл швидко випав мені з голови. Ще не настав обід, а я вже з головою занурився в описані в книзі подробиці й таємницю жахливих убивств, що сколихнула спокій містечка Еджвуд у 1988 році. До опівночі я дочитав розповідь до кінця.

Я забрав «Гонитву за Бугіменом» із собою, коли ми поїхали. Розумію, це крадіжка, та з моїх міркувань книга ця заслуговувала ліпшої долі, аніж підпирати обідній стіл. Удома я покопався трохи в інтернеті, щоб з'ясувати, чи вбивцю зрештою спіймали, але відшукав лише давнішні статті на *LexisNexis*. Ніяких новин за останні десять років. Я був здивований, однак, коли дізнався, що Чизмар сам став видавцем і доріс до видання Стівена Кінга не менше. У мене навіть знайшовся старий номер його журналу «Цвинтарний танок»¹ ще з часів коледжу, з контактними даними Чизмара на сторінці видавця.

Знічев'я я вирішив надіслати Чизмару електронний лист: «Що нового чути в загадковій справі Бугімена?». Я зробив знімок поцупленої книги й прикріпив його до листа, куди додав також свій телефонний номер. П'ятьма хвилинами пізніше мій телефон задзвонив. На лінії був Чиз. Того вечора ми говорили про вбивства в Еджвуді добрячі дві або й три години. Минуло двадцять років, а він досі пам'ятав кожну подробицю, кожну опитану особу. Було видно, що його одержимість не послабнула. Я планував тоді написати документальний нарис про те, як юний Чизмар поставив собі завдання спіймати вбивцю, але інші, новіші історії стали тому на заваді.

Аж тоді настав той ранок у вересні 2019-го, коли я побачив «Бугімена» в трендах твіттеру. Я клацнув на посилання, навмисне затушовуючи свої сподівання, не розраховуючи на щось більше, ніж

реклама нового фільму жахів — але ж ні, те справді стосувалося еджвудських убивств. Моє тіло скував параліч, коли я побачив ім'я чоловіка, що його заарештувала поліція. То був останній, кого я підозрював би.

Чизмар не відповідав на телефонні дзвінки ані того дня, ані решту тижня. Деталі я дізнався із замітки Карлі Олбрайт у «Вашингтон Пост». У повітрі витало відчутне полегшення, як тоді, коли схопили Вбивцю із золотого штату. Коли потвору зрештою ловлять усупереч всьому, те видається справжнім дивом. Письменник Дж. Р. Р. Толкін винайшов особливе слово для цього почуття: евкатастрофа². Тобто протилежність катастрофи — то важливіша для нас, що трапляється рідше.

Я чекав на кінцеве слово Річарда Чизмара. Чув, що він їздив до в'язниці брати в убивці інтерв'ю, і з нетерпінням хотів дізнатися про його знахідки. Отже, то чимала честь для мене — писати вступ до давно запізнілого остаточного видання цієї книги.

Якщо я чогось навчився з подорожі Чизмара — то це того, що зрештою наполегливість разом із вірою на краще перемагають зло й байдужість. Майже завжди. Сподіваюсь, ви погодитесь.

Джеймс Реннер

3 березня 2020 року

¹ Йдеться про журнал *Cemetery Dance*, започаткований Річардом Чизмаром у 1988 році, з якого згодом постало видавництво. — Тут і далі прим. пер.

² З гр. *eû* (добро, благо) і *katastropheē'* (у театр. значенні: напружена, трагічна кінцівка).

Джеймс Реннер є автором *True Crime Addict* — скандальної книги про зникнення Маури Мюррей, а також романів *The Man from Primrose Lane* і нещодавнього *Muse*. Свою спеціалізацію в кримінальній журналістиці він розпочав у Клівленді. Нині Реннер веде подкаст *Philosophy of Crime*.

ВСТУП

ЯКА ПОТВОРА ЗДАТНА НА ТАКЕ?

Коли я вперше почав збирати газетні вирізки й занотовувати факти трагічних подій у моєму рідному містечку Еджвуді, що в штаті Мериленд, протягом літа й осені 1988-го, то й подумати не міг, що одного дня укладу ці уривчасті спостереження в повноцінну книгу.

Багатьом моїм близьким приятелям і колегам важко повірити, що так воно склалося насправді, але я присягаюся, що кажу по совісті.

Можливо, *дещо* в глибинах льоху моєї підсвідомості передчувало зачин історії, що її належало розповісти, а, одначе, зовнішній Річ Чизмар — рожевощокий двадцятидворічний молодик, котрий якось пообідді раннім червнем завантажив свій скромний скарб (зокрема й улюблений комп'ютер *Apple Macintosh*, кредит за який я досі виплачую щомісяця) на задне сидіння й до багажника своєї брунатної Тойоти Королли, а тоді взяв шлях на північ по шосе I-95 до батьківського будинку на розі Генсон- і Тюпело-Роуд — про щось таке навіть не здогадувався.

Знав я лише одне: трьома днями раніше, за кілька кварталів від місця, де я зростав, юну дівчину викрали посеред ночі просто зі спальні. Її

понівечене тіло знайшли поблизу в лісі наступного ранку. Місцева поліція не мала жодного підозрюваного.

Усе це я дізнався переважно з кількох газетних заміток і ще з вечірніх новин. Початково репортери описали стан тіла жертви досить стримано. Одначе дядько мого давнього товариша працював шерифом в окрузі Гарфорд, і от він моторошних подробиць не пошкодував.

— Ісусе, Річе. Яка потвора здатна на таке? — запитав мене товариш — так, немовби моє захоплення жахами робило мене знавцем у питаннях збоченої поведінки.

Я не здобувся на відповідь того дня, і не зміг би здобутися тепер, за рік по тому. Хай я здамся наївним, та усе ж таки скажу, що деякі речі розумінню недоступні. Чимало чого в житті, а також у смерті, лишається загадкою.

Коли ввечері перед моїм поверненням додому мені зателефонував батько, то розмовляв зі мною спокійно, як і завжди — здебільшого його цікавило, що я замовлю на вечерю в перший день приїзду, а отже, він зміг би закупитися в бакалії, — тоді як мати була сама не своя.

— Ми знали Галлагерів понад двадцять років, — її голос тремтів, переповнений почуттями. — Вони переїхали сюди невдовзі після нас. Джошуа був ще малюком, а бідолашна Наташа тоді ще навіть не народилася. Поговорив би ти з Джошем, як приїдеш. Уявити не можу, як то воно — втратити молодшу сестричку... та ще й у такий спосіб. Поговориш? І на поховання з нами підеш, еге ж? Ви ж із Джошем одного року випуску, адже так? — усе провадила вона без угаву.

Я запевнив її, що то дійсно немислимо — втратити молодшу сестру (і геть байдуже, що я був наймолодшим з-поміж дітей Чизмарів, а тому сестер мав винятково старших від себе; ішлося зовсім не про те), і, певна річ, я сходжу з ними на поховання, і так, ми з Джошем з одного випуску, хай навіть ніколи не спілкувалися тісно і трималися різних компаній.

Навіть у тому порівняно юному віці я вже майже зоставив віру позаду, і вважався католиком лише формально, а от мої батьки вірили все так само палко, особливо моя матуся. Коли світ навколо неї сповнювався стражданням — смертоносний землетрус в Азії, повені в Південній Америці, виліковний рак у далекого троюрідного родича —

моя мати страждала поруч з усіма й кожним нещасним. Такою вона була завжди.

Задихана від хвилювання на цьому етапі розмови, матуся розповіла на додаток, що разом з Нормою Джентайл, літньою жінкою, яка мешкала з нами по сусідству, вони навідувалися на літургію щоранку, щоб помолитися за Ґаллагерів. Також удвох вони приготували й віднесли їхній родині таріль зі смаженим курчам і салатом з капусти на знак підтримки. Тут на тлі почувся приглушений голос мого батька, який буркотів на матір за те, що тримала мене на телефоні так довго, але та негайно відмахнулася:

— О, годі тобі вже.

Мама повернулася на лінію і перепросила за свій розтривожений стан і що так багато набалакала, заявивши наостанок, що нічого подібного в Еджвуді досі не траплялося. Перш ніж я допетрав, чим на те відповісти, вона побажала мені добраніч і поклала слухавку.

Ближче до вечора наступного дня, саме як я скермував свою перевантажену Тойоту на з'їзд з магістралі I-95 і взяв курс на Генсон-Роуд, ведуча на радіо повторила сказане моєю матір'ю майже слово за словом. Злочинів у такому містечку як Еджвуд ніколи не бракувало — напади й побиття, пограбування, крадіжки, скільки завгодно затримань з наркотиками, ба й навіть одне-друге вбивство, — але ніхто не пригадав би й віддалено такої жорстокості, такого звірства. Зі слів репортерки, немовби хтось перемкнув невидимий важіль, й усі ми опинилися в іншому часі й місці. Наше містечко остаточно втратило невинність.

Збоку від мене, на пасажирському сидінні, лежав диплом факультету журналістики Мерилендського університету, усе ще згорнутий сувоєм у картонному тубусі, що його мій заклад надіслав поштою. Я не заморочився придбати до нього рамку. До розчарування моїх батьків, я навіть не заморочився пройти сценою на церемонії вручення дипломів на початку місяця.

Після чотирьох з половиною років, як ніби нескінченних, я був під саму зав'язку ситий формальною освітою. Настав час вийти у справжній світ і кудись себе приткнути.

Турбувало лиш одне.

Де саме мало знайтися це кудись, я не був до останку певен.

За останні кілька років у мене назбиралася окрема тека опублікованих мною газетних заміток, переважно спортивних репортажів і ще кількох статей про суспільні питання. Завдяки везінню я також примудрився надрукуватися в щотижневій газеті мого містечка «Егіда»³ (двічі) і «Балтимор Сан» (раз). Як відданий фан Балтимор Оріолз, найдужче я пишався нарисом про Ерла Вівера, написаним для «Сан». На відміну від мого диплома, вирізка з нарисом, гарно обрамлена й загорнута в бульбашкову плівку, подорожувала на задньому сидінні авто.

Отже, озброєному порядним портфоліо і свіжоспеченим званням бакалавра журналістики, мені, вам гадалося б, мало аж свербіти облаштуватися вдома й пірнути з головою в бурхливі пошуки роботи.

Гадалося б, та хибно.

Бачте, у якусь мить мого навчання, посеред усіх тих занять у задушливих класах — як то писати вступні абзаци, і коли залучати неназване джерело, і як розпитати когось неохочого до розмови — я закохався по самісінькі вуха в геть інший різновид письма. Різновид, який обмежували суттєво менше правил, і ніяких тобі хапливих босів, які гаркали б тобі у вухо: «Воруши дупою, Чизмаре, час здаватися в друк!».

Саме так, я говорю про смертельний трунок у кар'єрі будь-якого серйозного журналіста: нісенітний пітерпенівський світ вигадки, себто худліту.

Стривайте-но, все навіть гірше. Йдеться про жанровий худліт. Кримінальне читво, детективи, трилери, і найчорніша овечка з-поміж них усіх: жахи.

На той час я вже зумів продати з пів десятка оповідань у різноманітні малі видавництва, розкидані країною. Журнали з такими «знаменитими» іменами, як-от «Сайфант», «Пустельне сонце», «Зоряна пісня» і «Свідок химерного»⁴. Журнали, що виходили друком з тризначною кількістю примірників і часто прибували до моєї поштової скриньки на абияк зшиті, з болісно невмілими чорно-білими ілюстраціями на обкладинці; журнали, які платили цент за слово, якщо пощастить, а часто-густо і геть нічого.

На даліше свідчення свого юнацького незнання і бравури я повів загравання з жанровим худлітом далі й нещодавно проголосив започаткування власного часопису жахів і саспенсу — амбіційного тримісячника, охрещеного сумнівної, як не гірше, якості назвою «Цвинтарний танець» (поцупленою з назви другого написаного мною оповідання, за принадливість якої мене хвалили приблизно десяток редакторів, хоча жоден не обмовився й словом щодо якості самої оповідки). Дебютний номер «Цвинтарного танцю» я запланував до випуску за кілька місяців, у грудні 1988-го, і, як те водиться, занурився у справу з головою. Силеча довгих днів і довгих ночей «підготування боєм» чекали на мене незабаром.

Але попервах належало зробити найтяжче: пояснити батькам, людям старосвітським, добропорядним і консервативним, що я аніскільки не збирався укладати резюме й розглядатися за справжньою роботою. Натомість я мав інший грандіозний план. Спершу оселитися у своїй старій спальні на другому поверсі батьківського дому. Тоді наступні сім місяців, вечеряти з ними майже щовечора, увесь той час готуючись до одруження, яке ось-ось назрівало (і до подальшого переїзду до Балтимора, де моя наречена Кара змогла б дописати свою бакалаврську дипломну в університеті Джона Гопкінса, перш ніж піти на катедру фізіотерапії й тим самим забезпечити стабільний заробіток бодай комусь у нашій молодій родині); наостанок тинятися будинком у домашніх штанях чи піжамі, опікуючись своїм манюнею-журналом та пишучи казочки про поганців і потвор.

Ідея бери-не прогадаєш, правда ж?

На щастя, мої батько з матір'ю невдовзі засвідчили свою святу доброту на цілковито новому рівні (як і далі засвідчують до цього дня), і з причин, розуму непідвладних, погодилися підтримувати мій замір та висловили непохитну віру у свого сина.

Отже, отак воно й склалося... отак ранніми числами літа 1988-го я опинився за своїм письмовим столом, приставленим до вікна, з якого відкривався краєвид на бічний двір будинку, де я виріс. Щоразу як відвертався на перепочинок від монітора і позирав назовні, моя уява малювала примарні силуети приятелів дитинства — блискали їхні голі спини, поки вони мчали через газон, заливаючись сміхом, і зникали в тремкому затінку під велетенською плакучою вербою, чиї довгі лози

загарбали собі стільки наших перемотаних ізоляційкою віфлів⁵ і подарували стільки годин тінистої прохолоди, де ми грали в кульки, їли домашню піцу в булках і обмінювалися бейсбольними картками. Під тим деревом я навіть уперше поцілував дівчину в одинадцять. Її звали Ронда, і я ніколи-ніколи її не забуду.

А проте все те лишилося в минулому і, попри сонячні барви й солодку ностальгію цих марень, я швидко спам'ятався, що теперішнє лежало переді мною лискучим новим дарунком, що його треба було лише розпакувати.

Поки спливали повз перезволожені дні та помалу додавалося слів у документі на моніторі, рішення повернутися додому гріло мене й здавалося дедалі правильнішим — майже як ніби справджувалася моя доля, і переживання те, по щирості, здивувало мене. Коли Кара — жвава, але терпляча зеленоока красуня (котра, так вже збіглося, також походила з великої еджвудської родини) — вперше запропонувала мені перебраться до батьків на ті скількись місяців перед нашим весіллям, то видалася мені несповна розуму. Я любив своїх батьків усім серцем, але не затримувався вдома довше ніж на тижневі канікули, відколи мені сповнилося сімнадцять — тобто вже п'ять років як. Я носив у собі непідробний страх, що, живучи знову втрюх під одним дахом, ми могли довести одне одного до сказу, і хтозна чи моя мати не вирішила б отруїти мене якимось за вечерею.

Але так уже пішло мені в руку, що Карі була властива гостра мов лезо інтуїція, на додаток до білозубої усмішки на мільйон — і, як те стало за звичку в прийдешні роки, вона завжди в усьому мала рацію.

Сім місяців, що їх я провів на Генсон-Роуд, виявилися саме тим, чого я потребував. Певним чином вони сформували для мене місток у доросле життя — до усього хорошого й поганого, що знайшлося на тому боці.

Спершу хороше: я працював наполегливо в затишку своєї старої спальні й помітно набив руку. Пішло на продаж трішки оповідань, а тоді й перший номер «Цвинтарного танцю» вписався в строки й бюджет, виявившись зрештою помірно успішним. Я побачив знайомих, з якими не стрічався багато років. З деким поновив стару дружбу. Допомагав татові стригти газон і підрізати куці влітку, а тоді загрибати

листя й чистити ринви восени. Ми майстрували за його гаражним верстаком і переглядали матчі Оріолс у підвалі, розпиваючи ящик морозних бляшанок Курс і заїдаючи з паперових тарілок із сиром і крекерами. Я спостерігав, як стрілка на вагах у ванній помалу повзла вгору, поки я смакував маминою кулінарією, а сміх батьків, коли вони сідали переглядати ситками в темряві їхньої спальні, став для мене колисанкою на ніч.

Але було й погане — оте жахливе, невимовне й неуявне погане, що застило ясну радість найпрекрасніших спогадів насурмленими цементово-сірими хмарами. Четверо невинних дівчат убиті. Четверо згорьованих сімей. Усе місто тримав у заручниках безликий шаленець — потвора страхотливіша й лихіша, ніж будь-що, коли-небудь зображене в моїх оповіданнях.

Короткий час, невдовзі після третього вбивства, я намагався переконати себе, що не знав жодну з тих дівчат близько. Але річ була зовсім не в тім — і я розумів те дуже добре. Вони жили по сусідству. Вони були подругами друзів, родичками друзів або ж, подеколи, доньками друзів. Усі вони були мешканками Еджвуда. Тобто єдиного місця на світі, яке я знав і любив понад усе.

Відтоді я мав удосталь часу, щоб усе те обдумати — трохи більше ніж півтора року, якщо бути точним, — і я гадаю, що ведуча на радіо того давноминулого червневого дня не помилилася, кажучи, що наше місто й містяни немовби переживали втрату невинності. Після усіх тих подій нам здавалося, що ми ніколи більше не житимемо як раніше.

Можливо, нам і не варто.

Можливо, у цьому вся суть скорботи: ніколи не забувати втрачене.

Я не зумію пояснити, як і чому все сталося так, як сталося, і чому мені випало повернутися на Генсон-Роуд саме на час убивств. Не знаю, чи то була доля (як хочеться вірити багатьом моїм знайомим), чи звичайний невдалий збіг. Зрештою питання «чому» тут не суттєве.

Я те пережив.

Я бачив те навіч.

Нез'ясовним чином історія потвори стала моєю власною історією.

Річард Чизмар

20 червня 1990 року

- [3](#) Газета *Aegis* є підрозділом *Baltimore Sun*, що освітлює місцеві події в окрузі Гарфорд.
- [4](#) Автор перелічує малотиражні видання *Scifant*, *Desert Sun*, *StarSong* і *Witness to the Bizarre*.
- [5](#) *Wiffle ball* — різновид бейсболу, в якому використовують легкий дірчастий пластиковий м'яч і довгу пластикову битку.

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

МІСТО

Як ми сходили тією довгою гравійною доріжкою поволі, із затамованим подихом — отоді я й почав оповідати друзям страшні історії...

1

Перш ніж я перейду до Бугімена і зчиненої ним епохи терору влітку й восени 1988 року, хочу розповісти вам про місто, у якому виріс. Мені важливо дати вам чітке уявлення про цю місцину — про її населення, — щоб, читаючи подальшу історію, ви могли збагнути, що саме всі ми тут утратили. Є такий рядок із Джона Мілтона, що його я часто згадую, катаючись вулицями рідного містечка: «Невинність, згублену, не знайдеш віднова. Пітьму, споглянуту, ніколи не загубиш».

Для мешканців Еджвуда то були часи пітьми.

2

На мою думку, чимало малих містечок є дволикими. Одне обличчя, привселюдне, складають задокументовані факти, як-от історичні дати,

демографічні показники, економічні та географічні особливості. Інше — приховане й значно потаємніше обличчя, помережене тендітним павутинням історій, спогадів, чуток і секретів, які передаються з покоління до покоління, нашіптуються старожилами й корінними мешканцями.

Еджвуд у штаті Мериленд, розташований за двадцять п'ять миль на північний схід від Балтимора, у південній частині округу Гарфорд, у тому винятковим не був. Завдяки своєму розміщенню у верхній точці півострова, перевернутий трикутник якого утворили Чесапікська затока на півдні, річка Ганпавдер на заході й річка Буш на сході, Еджвуд початково населяли індіанці, зокрема й зі славетних племен Повхатан і Сасквеганнок. Капітан Джон Сміт одним із перших ходив у плавання водами Буш, прозвавши її Вілоубайс-Флю на честь свого любого рідного міста в Англії. 1732 року на березі річки звели молитовний дім «Прес-бурі», одну з перших методистських церков у Америці.

Мережа залізничних шляхів, прокладена в регіоні 1835-го, забезпечила товарообіг для місцевих сільськогосподарських ринків, а розбудовані в середині 1850-х колії стали підґрунтям для розвитку Еджвуда як міста. Дерев'яний залізничний міст через річку Ганпавдер неподалік згорів у квітні 1861-го під час балтиморських бунтів, а тоді солдати Конфедерації пустили його з димом удруге в липні 1864 року.

Хоча населення Еджвуда становило якихось три десятки постійних жителів у 1878-му, залізниця і родючі землі зрештою допомогли місту розростися. Невдовзі територія розжилася багатьма новими будинками, зокрема й розкішними маєтками, здебільшого зведеними дільцями, які щодня їздили до Балтимора потягом. Незабаром у межах міста з'явилися школа, пошта, готель, крамниця і кузня.

Залізнична станція Еджвуда також зазнала напливу пасажирів, а все завдяки близькості цінних мисливських угідь, де плодилася сила-силенна видів водоплавної дичини. Щойно поширилися чутки, спортивно налаштовані джентльмени з північно-східних міст та й навіть з далеких Нью-Йорка й Бостона почали заглядати до Еджвуда на полювання. Генерал Джордж Кадваладер, колоритний військовий звияжець і шанований у Філадельфії правознавець, поступово скупив у регіоні великі земельні ділянки, що склали разом майже три з

половиною тисячі гектарів, після чого запросив у гості заможних і впливових друзів. Він здавав у винайм різноманітним мисливським клубам територію берегової лінії й заснував на своїй власності понад десяток ферм. Працьовиті фермери-наймачі виплачували Кадваладеру вагомий відсоток від сезонних врожаїв.

Іншою видатною фігурою ранніх еджвудських часів був Герман В. «Бос» Генсон. Заможний фермер, джентльмен і постійний представник Палати делегатів Мериленду, Генсон до того ж був кмітливим дільцем. Помідори були найвигіднішим товаром у його компанії, і в певний період Генсон заправляв чотирма консервними заводами в регіоні та скуповував помідори в усіх місцевих фермерів, аби покривати попит. Томатна консерва продавалася під маркою *Queen Brand* в усій країні, а зрештою навіть за кордоном.

Доти історія міста не знала значних драматичних подій, аж доки влітку 1903-го ватага озброєних злочинців не спробувала пограбувати інкасаторський потяг, що спинився на станції в Еджвуді. Вантаж обороняв місцевий констебль зі своїми людьми, і внаслідок запеклої стрілянини загинули двоє правоохоронців, цивільний працівник інкасаторської компанії й усі шестеро розбійників. Репортер місцевої газети налічив у стінах станції двісті п'ятдесят дірок від куль. На щастя, подібні спалахи насильства в тоді ще малорозвиненому містечку траплялися рідко.

Коротка подорож коліями приводила мандрівника до станції Магнолієвої, яку прозвали так через висаджені там пречудові магнолії. Навпроти станції починалися Магнолієві луки — популярна місцина для гаївок, святкувань просто неба й екскурсій з Балтимора. У просторому павільйоні, розміщеному в гаю, справляли весілля й просто танцювали, і вже на початку 1900-х навколо Магнолієвої вирости пошта, церква, школа, консервний завод, крамниця загальна, крамниця взуттєва, а ще цирульня.

Сільське життя міських і замиських мешканців Еджвуда змінилося радикально в жовтні 1917 року, коли уряд США забрав у державну власність усі землі на південь від залізничних колій, щоб створити військово-промисловий комплекс «Еджвудський арсенал». Тисячі людей стеклися до регіону, аби звести силечу об'єктів для виробництва компонентів хімічної зброї. Уряд збудував величезні заводи для

продукування бойових отруйних речовин, як-от іприту, хлору, хлорпікрину та фосгену. Випускали навіть протигазу для коней, віслюків і собак. Максимум персоналу припав на липень 1918 року і становив 8342 цивільні та 7175 військових робітників.

Хоча заможні жителі на кшталт генерала Кадваладера одержали компенсації за втрачену власність, місцевим фермерам-наймачам і здольникам виплат не запропонували. Чимало чорношкірих фермерів переселилися й заснували невеличку громаду зі скромними оселями в районі Магнолієвої, званої як Дембітаун. Уздовж північно-східної межі Дембітауна, у трійці будівель, збитих з обшивальних дощок, розмістилися крамниця, школа на дві класні кімнати й задріпаний джазовий клуб, що звався «Чорною дірою». Клуб той згорів 1920 року за підозрілих обставин.

З напливом військових Еджвуд швидко змінився. Школи, житлові будівлі й численні комерційні установи заповнили територію міста. Друга світова війна принесла чергову хвилю військовослужбовців і цивільних. Залізничну станцію в нагальному порядку осучаснили, щоб та могла справлятися зі щільним потоком пасажирів. Тут і там в Еджвуді звели додаткові бараки для цивільних і будівлі для громадянського квартирування військових, зокрема, забудову завширшки десять з половиною гектарів, названу Седар-Драйв. Прибуття нових мешканців у поєднанні із завершенням будівництва 40-го шосе — чотирисмугової магістралі, що наскрізь перетинала Еджвуд, — підштовхнуло подальший економічний розвиток. Район Еджвуд-Мідовс, що переважно складався з приватних осель, був заснований на початку 1950-х. Олд-Еджвуд-Роуд і Генсон-Роуд разом пролягали крізь цей густонаселений осередок і невдовзі обросли комерційними закладами. Далі на південь по Генсон-Роуд був створений район Двори Гарфорд-Сквер, де недорогі житлові будинки замінили собою понад сорок гектарів родючих полів. На зеленому пагорбі, оглядаючи нову забудову мов на долоні, стояв первотворний будинок Генсонів, побудований Томасом Генсоном на початку 1800-х. Ця велична вікторіанська будівля мала п'ятдесят одне вікно і сім фронтонів, і першою з еджвудських осель могла похвалитися внутрішнім водогоном. 1963 року на Генсон-Роуд, саме навпроти завжди людного супермаркету «Акме», відкрилася Еджвудська

громадська бібліотека. Пізніше того самого року з міжштатного 95-го шосе зробили з'їзд до Еджвуда, услід за чим житлових кварталів побільшало. Щоб підтримати додаткову кількість учнів, три просторі школи — зі старшими, середніми й молодшими класами — були побудовані на сумарній площі сорок один гектар уздовж Вілоубай-Біч-Роуд.

Але за кожним злетом зрештою настає спад — й ось так наступними роками після військового конфлікту США з В'єтнамом значну кількість програм випробування зброї на «Еджвудському Арсеналі» скоротили або й цілковито скасували. Військовий і цивільний склад передислокували на інші бази на Східному узбережжі, і незабаром численні відособлені частини Арсеналу почали нагадувати вулиці міста-привида. За кілька наступних років широкого розголосу набули плани уряду щодо створення на закинутих територіях школи парашутистів, а проте ніхто того так і не впровадив.

Станом на кінець 1980-х досі по-міському несамолюдна громада Еджвуда населяла майже сорок чотири кілометри квадратних. Усього налічувалося приблизно 18 000 жителів: 68 % білих, 27 % афроамериканців і 3,5 % латиноамериканців. Середній дохід населення лише трохи не дотягував до середнього національного, і становив 40 500 доларів. Середнє домогосподарство мало 2,81 мешканця, а середня кількість членів родини дорівнювала 3,21.

Оце вам привселюдне обличчя Еджвуда в штаті Мериленд.

3

А ось вам Еджвуд, який я знаю і люблю:

Я виріс у скромному двоповерховому домі із зеленими віконницями й покотистим під'їздом на розі Генсон-Роуд і Тюпело-Роуд.

Ця оселя разом із довколишніми тротуарами, вулицями й дворами була моїм усеньким світом, відколи я побачив їх п'ятирічним й аж доки не поїхав на навчання в сімнадцять. Мої батьки живуть там дотепер.

Я був наймолодшим з-поміж п'ятьох дітей — ішов останнім за трьома сестрами (Рітою, Мері й Ненсі), з найстаршим братом

(Джоном) на чолі, відстаючи майже на вісім років. Інакше кажучи, я цілком імовірно був помилкою. Я ніколи не запитував батьків, але наслухався про це вдосталь від своїх старших, щоб і самому почати схилитися до такої думки. Хай там як, значення то не мало жоднісінького.

Мій батько (службовець ВПС США у відставці, спокійний і працьовитий чоловік, який поважав чесність і добропорядність) і моя мати (тонка статурою майстриня-підкльувальниця, котра досі не розгубила еквадорської вроди, якою полонила тата) наділяли кожного зі своїх дітей рівною мірою любові, розуміння й терпіння. Ну, майже рівною. Мушу визнати, що я, будучи найменшим — і найсимпатичнішим, за ствердженням декого, — а також найостаннішим з усього клану Чизмарів, хто затримався з ними під одним дахом, цілком імовірно урвав собі роль батьківського пестунчика.

Але я збився з теми.

Фарбовані білим парадні двері й велике еркерне вікно нашого будинку визирали на Генсон-Роуд, одну з найжвавіших доріг в усьому Еджвуді. Знак навпроти через вулицю застерігав обмежувати швидкість до 40 км/год, та мало який водій до того прислухався. Праворуч від нашого дому пролягала Тюпело-Роуд, значно спокійніша, обсаджена деревами алея, що тягнулася від Тюпело-Корт одразу через вулицю й аж до Об'єднаної методистської церкви «Пресбурі» на Еджвуд-Роуд.

Невеличкі обгороджені присінки сполучали нашу їдальню з гаражем на одне авто. Гараж був особистим кутком мого батька, його святилищем. У дитинстві те місце то лякало мене, а то захоплювало. Невідь-чому воно завжди нагадувало мені ту магічну й безладну майстерню чаклуна з діснеївської «Фантазії». Вузкий саморобний верстак займав уздовж ледве не всю дальню стіну. Над ним висіли, закриваючи собою майже кожен вільний дюйм подіркованої панелі, десятки знарядь і приладів, загадково підписаних й посорттованих у спосіб, досі мені незрозумілий. На протилежних краях верстака, підпхані під стіну й попарно складені одна на одну, стояли чотири кубічні шафки, що містили стовпці пластикових шухлядок, кожену з яких відзначали акуратні написи й заповнювали різномірні гайки,

гвинти, гвіздки та шайби. Також спереду на обох краях верстака були закріплені великі сталеві лещата. Знизу лежали охайно складені стоси дощечок, стояло кілька пластикових відер і пара старих стільців-ступанок. Решту гаражних стін заставляли листи фанери, старі поламані меблі й масивне з виду небезпечне обладнання: циркулярний станок з блискучими металевими зубами, двострічковий шліфувальний верстат, фрезерний верстат і свердлильний станок. Як моїм друзям, так і мені ті механізми видавалися вигадливим приладдям для тортур. Зверху всі стіни вінчали полиці, так самісінько саморобні, які закладали картонні коробочки, скляні баночки й старі бляшанки з-під кави, помічені смужками малярної стрічки, на яких татів почерк зазначав великим літерами: МОГУЗОК. СТРИЧКА. ДРИТ. СКОБИ. ХОМУТИ. КУЛЬК. ПІДШИПН. Інакше кажучи, усі ті магичні штуkenції, створені, щоб заворожувати восьмирічного.

На превеликий жаль, решта нашого будинку була не такою цікавою. Невеличка кухня, їдальня, вітальня і коридор розміщувалися на першому поверсі. Старовинний грамофон, шафка з яким уміщала неабияку татову колекцію джазових платівок, стояв у ніші еркера, а обабіч під стінами височіли книжкові шафи з червоного дерева. Диван і крісло йому до пари були нез'ясовного густо-зеленого кольору. Нагорі поміщалися три скромні спальні й ванна кімната. Моя спальня була в дальньому кутку, і вікна з неї відкривалися на бічне подвір'я і задвірки. Найнижче розміщувався підвал, який часто затоплювало, з обшитими чорним деревом стінами, модульним диваном, парними кріслами, чорним-білим мармуровим кавовим столиком, на якому батько складав пасьянс майже щовечора, телевізором RCA й ефектним різьбленим годинником із зозулею, почепленим посеред стіни в глибині.

Одним з моїх улюблених місць у будинку був просторий, обгороджений дерев'яною решіткою задній ганок, до якого вели розсувні скляні двері з їдальні. Я провів безліч літніх вечорів на тому ганку за читанням коміксів і книг, сортуванням бейсбольних і футбольних карток, або ж за розважанням у настільні ігри з друзями. Моя мати, як водиться, виносила нам глек домашнього лимонаду і печиво з шоколадними крихтами, ще тепле й пливке від жару печі, і ми

з друзями почувалися королями цілого світу. Ми також улаштували там спільні ночівлі, коли дозволяла тепла погода.

Попри мою дитячу любов до читання, не кажучи вже про нестямний перегляд фільмів жахів і вестернів на ТБ, я зростав вуличним хлопчаком. Відколи ми переїхали, я проводив багато годин під тією віковичною вербою-вартовою на бічному подвір'ї, вдаючи з себе пітчера Джима Палмера з Балтиморських Оріолс, який здобув нагороду Сая Янга. П'ятками кросівок я розчищав собі в траві мітку-позицію для подавання, а тоді, раз по раз підводячи коліно на мій фірмовий розмашистий кидок, жбурляв фастбол^б за фастболом, націлившись у квадрат на голій бетонній стіні, небезпечно близький до підвального вікна. Я досі вважаю те свого роду чудом, що м'яч жодного разу не розбив шибку; а втім, відчинена зелена віконниця на лівому боці дорогого поплатилася за мої пихаті малечі фантазії. Пом'ята й потолочена до невпізнаваного від сотень хибних кидків — закручених угору від центра мого уявного праворукого відбивальника, — вона заледве трималася за стіну кількома зігнутими й іржавими гвіздками. Та побита віконниця досі лишається болючою темою між мною та батьком.

Тротуар, що тягнувся перед моїм домом паралельно Генсон-Роуд, налічував у собі тридцять три тріщини усіляких форм і розмірів. У тротуарі вздовж Тюпело-Роуд їх було дев'ятнадцять. Я знав усі ці стежки вздовж і впоперек. Я ходив ними пішки, катався по них на скейтборді або велосипеді щодня протягом дванадцяти років. Ще хлоп'ятами ми з друзями конструювали трампліни з цементових блоків і дерев'яних дощок, знайдених десь на будівництві або ж «позичених» із майстерні мого тата, після чого стрибали через них на велосипедах. Зазвичай, робилося те з голим торсом, а про шолом узагалі не йшлося. Якось раз ми навіть умовили дівчака, який жив за кілька кварталів звідси, стрибнути із зав'язаними очима. Добром те не скінчилося, і більше ми такого не пробували. Траплялося, що для гостріших вражень ми перелітали через сміттєві бачки або поліетиленові мішки, набиті травою й листям. Іноді лягали поруч на тротуарі й стрибали один через одного. Лежати горілиць на розпеченій сонцем бетонній плиті, виструнченим, із замруженими очима,

дозволивши дурбецалу-товаришеві, який щиро вважає себе Івелом Кнівелом⁷, шугати через себе на велику — повірте мені на слово, як скажу, що то є апогеєм сліпої підліткової відданості.

Якось пообіддю влітку Мелоді, старша сестра мого друзяки Нормана — місцева персона, на умки якої слід зважати, адже вона вже мала водійське посвідчення і курила нефільтровані цигарки, — підкотила на своєму Транс-Амі до будинку по сусідству, вийшла до нас і взялася упрохувати дати їй стрибнути разочок. Норм спершу упирався, а тоді пом'якшав і передав їй кермо свого яскраво-зеленого чоппера Гаффі. Пам'ятаю те так, мов би воно трапилося вчора. З динаміків опівнічно-чорного Транс-Ама горлав Девід Бові, поки Мелоді крутила педалі на вершечок пагорба на Тюпело. Вона не розверталася, аж доки не дісталася до гідранта на розі Черрі-Корт. І аж звідтіля почала розганятися. Дуже швидко. Занадто швидко. Ми з друзями стояли на узбіччі, пороззявлявши роти, коли вона домчала до основи трампліна на добрячих сорока кілометрах на годину і злетіла метрів, може, на п'ять-шість, а довге її русяве волосся повіялося за нею, немов супергеройський плащ. Щойно шини Гаффі торкнулися дороги з гучним чмак, ми усі радо загорлали, а тоді позамовкали, спостерігаючи за тим, як колеса миттю вийшли з-під контролю і стали виписувати вісімки. Перш ніж хтось із нас устиг крикнути й застерегти про автівки на Генсон-Роуд, велосипед — разом із Мелоді, яка намертво вчепилася в кермо — врізався в дорожній стовп на повороті й жбурнув вершницю на тротуар, немов ганчір'яну ляльку. Усім гуртом ми кинулися до дівчини, передчуваючи, що осьде вперше в житті побачимо ще теплий труп. Натомість Мелоді підвелася навсидячки, обпершись на обдертий лікоть. Обидві її клишаво зведені ноги й праве передпліччя були до м'яса обдерті об асфальт і нагадували криваве місиво — аж тут вона почала реготати. Ми визиралися, вражені. Мало що шибайголова примудрилася не загинути, так ще й уважала ту халепу до чортиків смішною. От і розкажуй потім про живих легенд.

Норм єдиний був не в захваті. Рама його велосипеда — нещодавнього подарунка від батьків на день народження — була скручена в жалюгідний і вочевидь не придатний до ремонту кренделик, тож він лютував і сипав висловами дуже барвистими. Про що я почув пізніше,

бо ж, зізнатися, тієї миті заледве приділяв йому увагу. Натомість я стояв у себе на бічному подвір'ї й витріщався на смаковито засмаглу шкіру щедро оголеного торса Мелоді, який відкрився під час зіткнення з асфальтом, коли її помаранчева майка задерлася і надірвалася збоку. Зверху над її пласким, гладеньким і засмаглим животом проглядав кутик бордового мереживного станика, чашечка якого обіймала бліду грудочку персі — перший бюстгальтер і перша цицька, які цьому дев'ятирічці довелося побачити навіч. Мої очі, немов очі хтивого діда на людному пляжі, не відривалися від усього того, аж доки Мелоді нарешті не підвелася й не обтрусилася, після чого сіла у свій Транс-Ам і поїхала геть. То був один з найчудовіших днів моєї юності.

Мій тато був переконаний, що людям належить як слід наглядати за своїм майном. Для нього те було питанням честі. Усі наші авто завжди були помиті й навощені, а будинок утримувався в чистоті як усередині, так і зовні. Та все ж таки, гадаю, найбільше старань тато докладав до газону. Вносив добрива навесні й восени, регулярно підстригав кущі й дерева, збирав падалішні гілки після літньої грози, підрізав траву вздовж стежок (з особливою ретельністю, після чого обабіч стежок нерідко залишалися глибокі рівчаки, куди ми незмінно вскакували колесами велосипедів, як дуже розганялися, і так сталося далеко не одне видовищне падіння; я досі не певен, що тато не підлаштовував те навмисне), а також косив увесь газон щотижня з годинниковою точністю і майже релігійною ревністю.

Склалося так, що з-поміж сусідів у нас був заледве не найбільший двір, а тому, на превелику прикрість мого батька, ми часто обирали його майданчиком для ігор. У що ми тільки не гралися: від віфлболу і кикболу⁸ — до мінігольфа і стрілялок. Наші ноги вичовгали напостійно доріжки між базами на дорогоцінному татовому моріжку. Старі пожовані собачими зубами фрисбі й кришки від сміттєвих баків слугували нам за бази. Провислий телефонний дріт, що тягнувся через Тюпело-Роуд, окреслював територію для автоматичного гоум-рану. Частенько під час усього цього забавляння земля під нами двигтіла, і дочувалося гупання вибухів звіддала, з «Еджвудського арсеналу», де саме випробовували зброю. Звичною річчю було чути ревіння ескадрильї винищувачів або гелікоптерів над нашими головами, коли

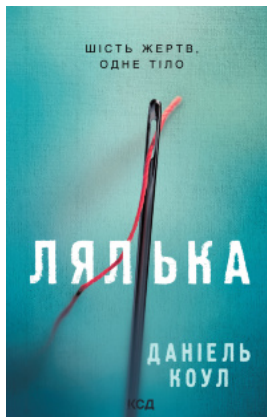
ті поверталися або прямували до полігону «Абердін», де мій батько працював у вранішню зміну авіамеханіком. Щойно те траплялося, ми неодмінно облишали будь-які наші заняття і вдавали, що збиваємо цілі в небі уявними кулеметами й ракетницями.

Я нерідко влаштовував шоу ілюзіоністів у нас у присінках, беручи на збір десять центів. Організовував простенькі ярмарки на бічному дворі, де виставляв старі непотрібні іграшки й комікси як призи в атракціонах — усе, аби видурити зайву копійчину з дитячих кишень. А ще — ставив картярський стіл на тротуарі на розі Генсон і Тюпело, і закликав з-за нього проїжджих купувати крижаний лимонад у паперових стаканчиках.

Крислате сливове дерево і гущавина диких яблунь у кутку на передньому подвір'ї забезпечували нам удосталь набоїв для періодичних перестрілок між сусідами. Також ці дерева надавали зручний сховок, щоб з нього бомбувати автівки. Якщо вже була в мене малого одна слабкість, одна погана звичка, від якої я не зумів відучитися, скільки б разів мене не ловили, не повчали й не карали, то це пристрасть жбурляти зелені яблука, грудки землі або ж сніжки в автомобілі на дорозі. Не маю прийняттого пояснення цієї непринадної риси, хіба що ви коли-небудь лежали на животі в прохолодній літній траві, чатуючи на когось проїжджого, а тоді підскакували з місця і жбурляли свій боєприпас в обрану автівку, прислухаючись до цього чудового короткого *гупць!* — бо тоді ви знаєте досконало, про що йдеться. Ще веселіше бувало, коли водії ставали на узбіччі й кидалися нас ловити. Для нас, хлопчаків із Генсон-Роуд, то були цінні миті щирого нестримного щастя й адреналіну, і нам хотілося пережити їх знову й знову. Здається мені, в один тривалий відтинок часу мій тато насправжки вірив, що я скінчу у виправній колонії або й у в'язниці через своє непоборне шкідництво. Незабаром він стомився і припинив мене уговкувати. Моя мила матуся спробувала повернути мене на порядність: «Чому б вам, хлопцям, не ловити світляків або не грати в кульки?» — але до того часу ті забавки стали дитячими й нецікавими. Мало хто й коли почував таку полегкість, як мої батьки, коли я зрештою облишив ту звичку, а невдовзі по тому вирушив на навчання.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте,
будь ласка, повну версію книги.

Рекомендована література

[Лялька](#)

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ